

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. M.** oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 13 sierpnia 2025 r.
wniosku Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanawia:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej postanowieniem z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. IX K 999/24, zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy M. M. . W złożonym wniosku powołano się na fakt, iż w sprawie tej pokrzywdzonym jest pracownik ochrony, który pełni służbę w tym Sądzie, między innymi w budynku, w którym znajduje się wydział Karny. Ta okoliczność, zdaniem wnioskującego Sądu, *jest na tyle istotna i realna, że w ocenie oskarżonego rodzi uzasadnione obawy, co do braku stosownych warunków i konieczności bezstronności do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy*, co było powodem, że oskarżony na rozprawie w dniu 3

czerwca 2025 r. złożył wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przytoczone w nim argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki skutkujące koniecznością przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywistym jest, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami warunkującymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., jednakże ciężar wykazania ich spoczywa na wnioskującym sądzie. Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy oraz dołączonymi do nich aktami sprawy o sygn. IX K 802/23, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku, bowiem nie zachodzi żadna z sytuacji uzasadniających odstępianie od właściwości miejscowej sądu, pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Przy ocenie zasadności wniosku, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej orzekając jednoosobowo przez sędzię A.K., wydał w dniu 31 lipca 2024 r. wyrok w sprawie, w której stronami były te same osoby, a z akt wynikało, że pokrzywdzony jest pracownikiem ochrony. Wówczas żaden wniosek dotyczący zatrudnienia pokrzywdzonego nie został przez sędzię czy też sąd złożony. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 7 listopada 2024 r. W obecnie rozpoznawanej sprawie sędzia A.K. złożyła wniosek o wyłączenie jej od rozpoznania sprawy odwołując się do tych okoliczności, jednakże nie został on uwzględniony postanowieniem z dnia 30 stycznia 2025 r.

Zaakceptowanie stanowiska Sądu wyrażonego w uzasadnieniu wystąpienia mogłoby doprowadzić do sytuacji, że to strona, poprzez różnego rodzaju działania, w tym nawet insynuacje, doprowadzałaby do zmiany tej właściwości, nie mającej nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga natomiast, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania, a racjonalna nieustępliwość w

tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]